

നേതൃത്വമില്ലാതെ ഇസ്‌ലാമില്ല

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): لَا يَحِلُّ لِمَلَّةٍ لِيَكُونُوا بِفَلَاحٍ مِنَ الْأَرْضِ إِلَّا أَمْرُوا عَلَيْهِمْ أَحَدُهُمْ

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അംരി(റ)ൽനിന്ന്: പ്രവാചകൻ(സ) പറഞ്ഞു: “ഒരു വിജനപ്രദേശത്ത് മൂന്നാളുകളുടെകീഴിൽ അവരിൽ ഒരാളെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കാതെ മൂന്നാളുപേരാണ് അവർക്ക് അനുവാദമില്ല” *

നേതൃത്വമില്ലാത്ത സമൂഹം ഇടയനില്ലാത്ത ആട്ടിൻപറ്റത്തെപ്പോലെയാണ്. നയിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും ഒരു നേതാവ് കൂടിയേ തീരൂ. അപമാ സഞ്ചാരങ്ങളിൽനിന്ന് സമൂഹത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്താനും നേർവഴിയിൽ മുന്നോട്ടു നയിക്കാനും ഒരു നേതൃത്വമില്ലാതെ കഴിയില്ല. അതിനാൽ നേതൃത്വത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നതാണ് ഏതൊരു സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിത വഴിയിലെ മുഖ്യമായ ചുമതലകളിൽ ഒന്ന്.

ദീനിൽ മറ്റൊന്നിനേക്കാളും പ്രധാനമാണ് നേതൃത്വം. കുടുംബത്തിന് ഒരു നാമനൂണ്ടായിരിക്കുക എന്നതു പോലെ ഗൗരവമാർന്നതാണ്. നേക്കാണാളില്ലാത്ത കുടുംബങ്ങൾ അനൈക്യത്തിലും അന്യദൃഷ്ടിയിലും പെട്ട് നാമാവശേഷമായിപ്പോവുന്നതുപോലെ നേതൃത്വമില്ലാത്ത സമൂഹങ്ങളും കാലക്രമത്തിൽ സ്വയം ഇല്ലാതായിപ്പോവുകയാണ് ചെയ്യുക.

തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ നേതാവും വഴികാട്ടിയുമായിരുന്നു പ്രവാചകൻ(സ). അവിടുത്തെ മാർഗദർശനവും തീരുമാനവുമില്ലാതെ അനുചരന്മാർ ഒന്നും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുഴുസമയവും റസൂൽ(സ) തന്നെയായിരുന്നു അവരുടെ നേതാവ്. എപ്പോഴും പ്രവാചകൻ അവരുടെ കൂടെയുണ്ടാവും. യുദ്ധത്തിനോ മറ്റോ വേണ്ടി മദീന വിട്ടു പുറത്തുപോവേണ്ടിവരുമ്പോൾ പകരം ഒരാളെ തൽസ്ഥാനത്ത് നേതാവായി നിയമിക്കാതെ അവിടുന്ന് യാത്ര പുറപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അനുചരന്മാർ മാത്രമുള്ള യാത്രകളാണെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രമുഖ സ്വഹാബിയെ പ്രവാചകൻ അവർക്ക് നേതാവായി നിയമിച്ചു കൊടുക്കും. ഇപ്രകാരം തന്റെ അനുചരന്മാരെ സദാ സമയവും നേതൃത്വം കൂടെയുള്ള ഒരു സമൂഹമാക്കി അവിടുന്ന് വളർത്തിയെടുക്കുകയുണ്ടായി. എത്രത്തോളമെന്നാൽ ചരിത്ര പ്രധാനമായ ഉഹൂദ് യുദ്ധത്തിൽ തന്റെ ഏതാനും വാര അകലെ ജബലുർറുമാത്ത് എന്ന പർവത ശിഖരത്തിൽ വില്ലാളികളായ 50 പേരെ കാവൽ സൈന്യമായി അണിനിരത്തിയപ്പോൾ പോലും, തന്നിൽ നിന്ന് അവർ അൽപം അകലെയാണ് എന്ന കാരണത്താൽ ഒരു നേതാവിനെ (അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ജുഛൈർ) റസൂൽ(സ) അവർക്ക് നിർണയിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. പിൽക്കാലത്ത് നബി(സ)യുടെ നിര്യാണത്തെത്തുടർന്ന് ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിന് നേതൃത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ പുതിയ നേതാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുവരെ തിരുശരീരം മറവ്

ചെയ്യാതെ മാറ്റിവെക്കുകയാണ് സ്വഹാബികൾ ചെയ്തത്. നേതൃത്വത്തിന് ദീനിലുള്ള വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യത്തെയാണ് ഇതെല്ലാം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

നേതൃത്വത്തോടുള്ള ബൈഅത്ത് (അനുസരണ പ്രതിജ്ഞ) കഴുത്തിലില്ലാതെ മരണപ്പെടുന്നവരെ കുറിച്ച് പ്രവാചകൻ(സ) പറഞ്ഞതിതാണ്: “ഇസ്‌ലാമിക നേതൃത്വത്തോടുള്ള അനുസരണ പ്രതിജ്ഞ കണ്ഠത്തിലില്ലാതെ ഒരാൾ മരണപ്പെട്ടാൽ ജാഹിലിയ്ക്കായി മരണമാണ് അയാൾ വരിക്കുന്നത്” (മുസ്‌ലിം 1851). ഉമർ(റ) പറഞ്ഞു: “സംഘടനയില്ലാതെ ഇസ്‌ലാം നിലനിൽക്കുകയില്ല; നേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ സംഘടനയും നിലനിൽക്കുകയില്ല” (ദാരിമി 253).

ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിന് ഒരു നേതൃത്വത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നും ഖുർആൻ കൊണ്ട് ഓരോരുത്തരും സ്വയം വിധികൽപിച്ച് ജീവിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി വാദിച്ചത് ഖവ്വരിജുകളാണ്. നാലാം ഖലീഫ അലി(റ) കൈതിരിൽ രംഗത്തുവന്ന അവരെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിപ്രകാരമാണ്: “ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിന് നേതൃത്വം വേണ്ടതില്ല എന്നാണിവർ വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. യഥാർഥത്തിൽ, നല്ലതാവട്ടെ ചീത്തയാവട്ടെ മുസ്‌ലിംകൾക്ക് ഒരു നേതാവ് കൂടിയേ കഴിയൂ” (അൽ മിലല്യു വന്നിഹൽ 1/55).

നബി(സ) പറഞ്ഞു: “മൂന്നു പേർ ഒരു യാത്ര പുറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ പോലും അവരിൽ ഒരാളെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ്” (അബുദാവൂദ് 2608, ബൈഹഖി 5/257). അല്ലാമാ ശൗകാനി(റ) വിശദീകരിക്കുന്നു: “മൂന്നോ അതിൽ കൂടുതലോ ആളുകളുടെകീഴിൽ അവർ തങ്ങളിൽ ഒരാളെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നതിന് ഇസ്‌ലാമിൽ നിയമമുണ്ടെന്ന് ഈ ഹദീസുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭിന്നിപ്പിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷ അതിലാണ് കൂടിക്കൊള്ളുന്നത്. വിജന സ്ഥലത്തോ യാത്രയിലോ ഉള്ള മൂന്നു പേരെ കുറിച്ചു പോലും ശരീഅത്ത് വിധി ഇങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും അധിവസിക്കുന്നവരും, പരസ്പരമുള്ള അക്രമങ്ങൾക്കും ശണ്ഠകൾക്കും പരിഹാരം കാണാൻ സദാ ആവശ്യം നേരിടുന്നവരുമായ വലിയ സമൂഹത്തിന് ഈ നിയമം കൂടുതൽ ബാധകവും അനിവാര്യവുമത്ര” (നെഹ്ലുൽ ടൗത്താർ 294). ■

* ഇമാം അഹ്മദ്(റ) തന്റെ ‘മുസ്‌നദി’ൽ ഉദ്ധരിച്ചതാണ് ഈ തിരുവചനം. ഇതിന്റെ നിവേദക പരമ്പര ‘സ്വഹീഹ്’ ആണെന്ന് പ്രമുഖ ഹദീസ് പണ്ഡിതൻ ശൈഖ് അഹ്മദ് ശാക്കിർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു (മുസ്‌നദ് 6647)